

[Kaj Poulsen]

den historiske kendsgerning. Den læste vi i Ekstra Bladet. Og skal vi så ikke lade det ligge?

Jeg kan forstå, at hr. Glistrup hellere vil have, at man nedsætter blomsterprisen over skatten, end at folk selv betaler dem. Det er da i hvert fald nye toner fra Fremskridtspartiets side.

Det, det drejer sig om her, er, at en række virksomheder bruger og misbruger den ordning, der har været i lovgivningen. Hvis der har været en nedgang af en eller anden midlertidig karakter på en virksomhed, så har man haft mulighed for at bruge denne ordning. Der er en række områder, som har været nævnt her i dag, som faktisk bruger den.

Jeg kender en virksomhed i Ålborg, som tilfældigvis nu tre år i træk har kunnet hjemsende deres medarbejdere præcis i børnenes skoleferie på grund af manglende råvaretilførsel. Det er da ikke rimeligt, og derfor må man selvfølgelig tage fat på det for at få løst de problemer, der er omkring disse ting.

Må jeg så sige til hr. Kofod-Svendsen og til fru Lilli Gyldenkilde, at det er korrekt. Socialdemokratiet er af den opfattelse, at skulle dette lykkes, så var vi nødt til at sidde to parter sammen og forhandle det på plads. Vi har også aftalt med regeringen, at regeringen og arbejdsministeren skulle orientere de partier, vi her taler om, om de ting, vi kom frem til, og det er sket. Det har ikke været for at udelukke nogen. Det har været for at nå et resultat, ikke spor andet.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er jo en sag med en lang fortid, vi diskuterer, og jeg vil derfor lige for en ordens skyld sige, at de telefoniske kontakter – nu synes jeg, fru Lilli Gyldenkilde og hr. Kaj Poulsen skal lytte efter. Jeg vil nemlig gerne her fra talerstolen berette, at der var telefoniske kontakter mellem fru Lilli Gyldenkilde og mig. I de kontakter understregede fru Lilli Gyldenkilde, at hun ikke på det tidspunkt kunne sige, om SF var indstillet på at gå i forhandling med regeringen eller ej.

Det var en sondering i telefonen med henblik på at vurdere, om der kunne opstå en forhandlingssituation. Det synes jeg godt jeg vil have lov til at bekræfte nu, hvor vi er ved historisk beskrivningen.

Så vil jeg godt for god ordens skyld for så vidt angår de administrative ressourcer slå fast, at

jeg har forstået hr. Kaj Poulsens melding her i dag sådan, at hr. Kaj Poulsen og Socialdemokratiet ikke er i tvivl om regeringens vilje til at gennemføre forliget, men at hr. Kaj Poulsen og Socialdemokratiet finder, at AF næppe samtidig kan løse sine andre opgaver, hvorfor S har forbeholdt sig ret til at foreslå yderligere ressourcetilførsler til AF til løsning af øvrige opgaver. Jeg håber, at hr. Kaj Poulsen skulle forstås på den måde, og hr. Kaj Poulsen behøver for min skyld ikke at tage ordet, hvis det er en korrekt opfattelse.

Så spurgte fru Lilli Gyldenkilde: Betyder dette lovforslag, at ingen, som tager imod tilbudene, kan miste deres dagpengeregulering på grund af mangel på arbejdstilbud eller uddannelsespladser? Det kan jeg svare bekræftende på. Det er der ingen der kan, hvis de tager imod tilbudene, og hvis de står til rådighed for arbejdsmarkedet. Der vil være personer, som kan komme ud af dagpengesystemet på grund af manglende rådighed, eller fordi de ikke tager imod tilbudene, men det er altså noget andet.

Så spurgte fru Lilli Gyldenkilde, om vi vil trække på a-kasserne frem for AF i vejledningen og informationen, i forbindelse med kurser og inspirationskurser osv. Jeg tror, jeg kan sige, at begge forligsparter håber og regner med, at a-kasserne vil trække et meget stort læs. Jeg tror, vi i fællesskab vurderer, at den indsats, der gøres af a-kasserne og de tilknyttede fagforeninger, ofte er mere effektiv end den indsats, der gøres af det offentlige system. Det er ikke en kritik af det offentlige system. Det er en erkendelse af, at hvis man sidder sammen med sine medlemmer i en forening og snakker om, nu skal du gøre sådan og sådan, så opleves det af medlemmet anderledes, end hvis det er en offentlig myndighed, der kommer med instruks.

Så man skal forstå det på den måde, at vi håber på en stor indsats fra a-kasserne. Vi strammer op nogle steder på de forpligtelser, de har. Vi håber, at de gør mere, end de er forpligtet til. Og så siger vi, at på toppen af det, så forpligter vi os til, at det offentlige f.eks. kommer med tilbud om 25.000 inspirationskursuspladser med virkning fra 1990 og 15.000 i 1989. I de kurser vil vi så i øvrigt trække på de erfaringer, som vi har fra de kurser, som også fagforbundet har holdt, og hvor jeg havde fornøjelsen ved kongressen i Kvindelige Arbejderes Arbejdsløs-